

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/33/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0021203687
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:0021203687.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Alžbety Beňáčkovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXX, zast.: JUDr. Michal Michalovčík, advokát, so sídlom Svidník, Makovická 768/20, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 1.700 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 04. júna 2024 č. k. 27Csp/104/2021-100

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. v časti priznanej sumy 500 Eur a v prevyšujúcej časti vyhovujúci výrok mení tak, že žalobu zamietá.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov celého konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1.700 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia v lehote do 3 troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I.) a vyslovil, že žalobca má nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II.). Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému peňažného plnenia titulom primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa.

2. Súd napadnutým rozsudkom rozhodol opätovne potom, čo odvolací súd uznesením zo 6. decembra 2023 č. k. 5CoCsp/105/2022-77 zrušil prvý vyhovujúci rozsudok zo dňa 21. apríla 2022 č. k. 27Csp/104/2021-51z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

3. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vec právne posúdil podľa § 3 ods. 5 vety prvej a tretej zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv (v súvislosti s úverovou zmluvou č. 8300044302 z 19.12.2011), a to v konaní vedenom pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 7Csp/234/2017. V ňom bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8300044302 z 19.12.2011 je neplatná a rovnako tak dohoda o zrážkach zo mzdy z 19.12.2011. Tým bola splnená podmienka stanovená v § 3 ods. 5 vety tretej zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, za splnenia ktorej má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom zodpovedá, na základe čoho súd v konaní žalobe vyhovel. K odôvodneniu výšky priznanej sumy poukázal na to, že v zmysle bodu 6 zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300044302 vyplývala výzva na zaplatenie sumy 3.375,54 Eur, ktoré obohatenie by predstavovalo sumu viac ako 1.875,54 Eur. Žalobca sa chcel na úkor žalobcu o túto sumu bezdôvodne obohatiť, preto súd považoval

priznanú sumu za primeranú. Priznaná suma 1.700 Eur je primeraným finančným zadosťučinením vo vzťahu k predchádzajúcemu konaniu vedenom pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 7Csp/234/2017. V danom prípade ide o závažnejšie porušenie žalobcových spotrebiteľských práv, pretože žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil čo do istiny 1.875,54 Eur, a preto nakoľko došlo k závažnejšiemu porušeniu žalobcových spotrebiteľských práv, bude v danom prípade primerané aj väčšie finančné zadosťučinenie priznané sumou 1.700 Eur, ktoré finančné zadosťučinenie má spotrebiteľa primerane odškodniť, primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal voči spotrebiteľovi recidívy a zároveň dodávateľa adekvátne odradiť od protiprávneho konania.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. d), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol. V prvom rade namieta nedôvodnosť samotného nároku, nakoľko v konaní 7Csp/234/2017 sudy nerozhodli na základe záveru o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa, ale na základe porušenia všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. V druhom rade namietal aj rozhodnutie ohľadom výšky priznaného finančného zadosťučinenia. Súd v odôvodnení neuviedol jedinú skutočnosť, ktorá by zodpovedala imateriálnej povahe žalovaného nároku, pričom súd nijakým spôsobom nevysvetlil úvahu, prečo suma 1.700 Eur pri bezdôvodnom obohatení 1.875,54 Eur je primeraná. Zdôvodnenie rozsudku je neurčité a nepostačujúce, v rozpore s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR. Odôvodnenie napádaného rozsudku neobsahuje jediné pomenovanie práva ani označenie príslušnej právnej normy, ktoré bolo porušené a vo vzťahu ku ktorému sa priznáva zadosťučinenie.

6. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny. Ohľadom námietok smerujúcich voči základu nároku poukázal na obdobné konania vedené medzi tými istými stranami sporu súvisiace so základným konaním vedenom na súde sp. zn. 7Csp/234/2017 (9CoCsp/31/2023, 6CoCsp/38/2023, 9CoCsp/17/2022), kde sudy dospeli k zhodným záverom o úspešnom domáhaní sa ochrany v zmysle § 129/2010 Z. z. a ustanovení § 52 a nasl. OZ. Prijatím výkladu predostretého žalovaným by došlo k vylúčeniu ustanovení OZ spod aplikácie § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. Ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na to, že síce vznik ujmy nie je podmienkou jeho priznania, škodlivý následok je zásadne objektívnym kritériom pre jeho určenie. Zdôraznil, že v konaní si nemieni reparovať jemu skutočne vzniknutú škodu, ktorá mu preplatením úveru vznikla, a ktorú mu súd v základnom konaní nepriznal. Žalobca ako spotrebiteľ by mal totiž rovnaký nárok na primerané finančné zadosťučinenie aj vtedy, ak by žalobca býval bol úspešným čo do jej vydania. Dodal, že prax nebankových spoločností, obzvlášť žalovaného preukazuje, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nie je dostatočne odradzujúci, aby žalovaný upustil od nepoctivých praktík voči spotrebiteľom.

7. Odvolateľ v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní a v podstate zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu.

8. Žalobca v odvolacej duplike zdôraznil, že v tomto štádiu konania je predmetom konania už len výška nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže samotný odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí jasne potvrdil dôvodnosť nároku žalobcu čo do základu.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods.1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je sčasti dôvodné.

10. Predmetom konania je nárok na primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúci z § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý si žalobca uplatnil voči žalovanému vo výške 1.700 Eur, ktorému súd vyhovel.

11. Podstatou odvolacích námietok je tvrdené nesprávne posúdenie splnenia podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti a neprimeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia.

12. Podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Ako vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia, jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

14. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je ustálená v otázke úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia.

15. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/389/2015 najvyšší súd v súvislosti s § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinností, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

16. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 najvyšší súd uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti a žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.

17. Podobne aj v novšom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/68/2022 z 30.3.2023 dovolací súd naznačil, že uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je viazané na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo iného inštitútu majetkového charakteru, pretože jedinou podmienkou jeho uplatniteľnosti je splnenie podmienky podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, keď vo svojom zrušujúcom uznesení vytkol odvolaciemu súdu, že pokiaľ potvrdil svojim rozsudkom zamietavé rozhodnutie prvostupňového súdu, súčasne pri svojom rozhodnutí ničím neodôvodnil, prečo za úspešné uplatnenie práva nemožno považovať úspech žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 13C/145/2014, v ktorom bola žaloba voči žalobkyni (v pôvodnom konaní v postavení žalovanej) zamietnutá z dôvodu porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch a iných pôžičkách pre spotrebiteľov, keď pre absenciu zákonných náležitostí bola zmluva o úvere vyhodnotená ako bezúročná a bez poplatkov.

18. Žalobca úspešné uplatnenie porušenia jeho práv a povinností žalovaným preukázal rozsudkom Okresného súdu Michalovce vydanom v konaní vedenom sp. zn. 7Csp/234/2017. V ňom bolo právoplatne rozhodnuté (o.i.) o tom, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8300044302 z 19.12.2011 je neplatná a rovnako tak dohoda o zrážkach zo mzdy z 19.12.2011. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd svoj záver o neplatnosti úverovej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu (identickými v predmetnom konaní) odôvodnil nedostatkom písomnej akceptácie návrhu na uzavretie zmluvy (o revolvingovom úvere) a nedostatkom podstatných náležitostí zmluvy. Aj keď otázka (ne)platnosti právneho úkonu, pod ktorý spadá tiež zmluva, nachádza svoju základnú úpravu vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, charakter zmluvy, ohľadne ktorej súd vyslovil neplatnosť, nachádza svoju osobitnú úpravu v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo svojom § 9 ods. 1 stanovuje ohľadne zmluvy o spotrebiteľskom úvere jednak požiadavku jej písomnej formy, jednak požiadavku dojednaní jej podstatných náležitostí. Prípad, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu a neobsahuje podstatné náležitosti, znamená porušenie povinností veriteľa s následkami jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti (§ 10 tohto osobitného zákona). Aj keď súd prvej inštancie nespojil nedostatok písomnej formy predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej podstatných náležitostí s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, ale s jej neplatnosťou (pričom odvolaciemu súdu neprináleží hodnotiť správnosť záveru súdu o neplatnosti zmluvy), uvedené je

bez relevancie ku skutočnosti, že vo veci vedenej pred Okresným súdom Michalovce pod zp. zn. 7Csp/243/2017 išlo o prípad porušenia povinností veriteľa dodržať písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tiež dodržať požiadavku jej podstatných náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.

19. Žalobca preto splnil jedinú podmienku vyžadovanú príslušnou zákonnou úpravou pre žalobou uplatnené finančné zadosťučinenia a to úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností žalovaným, ako správne vo svojom napadnutom rozsudku konštatoval tiež súd prvej inštancie.

20. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon č. 250/2007 Z.z. nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť s výnimkou, že finančné zadosťučinenie musí byť primerané.

21. Určenie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou úvahy súdu a súd určí, aká výška finančného zadosťučinenia je primeraná vždy s ohľadom na okolnosti danej veci. Nemôže ísť teda o úvahu svojvoľnú a túto musí súd v odôvodnení rozsudku vysvetliť tak, aby bolo zrejmé, prečo práve priznanú sumu finančného zadosťučinenia považuje za primerané finančné zadosťučinenie v danej konkrétnej veci.

22. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia teda musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu (spotrebiteľa), resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

23. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany spotrebiteľských zmluvách. Zákon pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľovi dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody, resp. bezdôvodného obohatenia dôkazné bremeno je na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, pretože odpadá problematické dokazovanie, či už výšky škody alebo výšky bezdôvodného obohatenia, keď navyše preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo dokonca spravidla nereálne.

24. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018).

25. Odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú námietku žalovaného o tvrdenej nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia rozsudku, ktorá by v prípade opodstatnenosti bránila odvolaciemu súdu v odvolacom prieskume napadnutej časti rozsudku z hľadiska ostatných žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov.

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Súdna prax sa ustálila v závere, že za nepreskúmateľné možno považovať také súdne rozhodnutie, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne súd rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporný. Pod tejto pojem ustálená judikatúra súdov zaraďuje i prípad, kedy nemožno rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto sú strany sporu a kto bol rozhodnutím zaviazaný, ako i také rozhodnutie, v ktorom absentujú základné zákonné náležitosti, z ktorých nemožno zistiť, o akej veci bolo rozhodované alebo ako bolo rozhodnuté, ktorého výrok je v rozpore s odôvodnením, ktoré neobsahuje vôbec právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo ktorého dôvody nie sú vo vzťahu k výroku

jednoznačné. Súdna prax je jednotná i v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčích nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Musí sa pritom jednať o vady skutkových zistení, o ktoré súd opiera svoje rozhodovacie dôvody. Za také vady možno považovať prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v spore nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, prípadne kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je tiež také rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia nie je zrejmé, prečo považuje žalobné námietky sporovej strany za mylné alebo vyvrátené, najmä vtedy, ak ide o právnu argumentáciu, na ktorej je postavený základ žaloby.

28. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle citovaného § 220 ods. 2 CSP. Rozsudok je v jeho napadnutých výrokoch dostatočne zrozumiteľný a určitý.

29. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Do práva na spravodlivý súdny proces totiž nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, s navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.ÚS 252/04), ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (por. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 3/97 a sp. zn. II.ÚS 251/03).

30. Odhliadnuc od uvedeného, aj keď na strane jednej nemožno nič vytknúť súdu prvej inštancie pri jeho úvahách ohľadne okolností, za akých sa posudzuje primeranosť predmetného nároku, na strane druhej otázku primeranosti predmetného nároku súd neposudzoval s poukazom aj na rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach, čo napokon zaťažilo jeho rozhodnutie nesprávnym právnym posúdením veci zakladajúcim uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

31. V súlade s požiadavkou právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí nie je žiaduce, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným spôsobom, ba až protichodným spôsobom, a aj z toho dôvodu bolo namieste prihliadnúť na rozhodovacia prax identického odvolacieho súdu v konaniach o finančné zadosťučinenie.

32. Pokiaľ ide o dohľadnú aktuálnu rozhodovacia prax Krajského súdu v Košiciach, ide napr. o priznané finančné zadosťučinenie vo výške 600 Eur (3CoCsp/16/2022), 500 Eur (2CoCsp/70/2022), 300 Eur (6CoCsp/49/2022), 500 Eur (5CoCsp/54/2021), 300 Eur (5CoCsp/59/2022), 300 Eur (5CoCsp/6/2023), 450 Eur (11CoCsp/2/2024), 500 Eur (2CoCsp/9/2023), 400 Eur (3CoCsp/15/2023), 500 Eur (5CoCsp/38/2023), 400 Eur (5CoCsp/19/2024).

33. V predmetnej veci si žalobca nárok na (primerané) finančné zadosťučinenie uplatnil vo výške 1.700 Eur, a súd mu priznal uplatnený nárok v takto požadovanej výške. Súd tak priznal žalobcovi sumu finančného zadosťučinenia v rozsahu, ktorý nezohľadňoval tiež rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach, a preto súdom priznaná suma 1.700 Eur nie je primeranou sumou.

34. Vzhľadom na povahu a podstatu predmetného nároku, ktorý si oprávnené osoby uplatňujú vždy v dôsledku porušenia ich práv ako spotrebiteľov, kedy v zásade vo vzťahu ku každému takémuto spotrebiteľovi možno hovoriť o zásahu do ich majetkovej sféry v podobe jeho úbytku po dobu protiprávneho stavu zapríčineného dodávateľom, súčasne okolnosti prejednávanej veci nenasvedčujú tomu, aby sa prejednávaná vec vymykala z tohto všeobecného štandardu, preto ani nebol relevantný dôvod na to, aby súd priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 1.700 Eur a v kontexte uvedeného odvolateľa opodstatnene namietal, že suma 1.700 Eur ako suma priznaného finančného zadosťučinenia je neprimeraná. V kontexte princípu právnej istoty s ohľadom na vyššie odkázanú rozhodovacia prax odvolacieho súdu (Krajského súdu v Košiciach) priznaná suma finančného zadosťučinenia je neprimeraná.

35. Pretože odvolací súd vzhliadol opodstatnenosť odvolania v časti namietanej neprímeranosti priznanej výšky finančného zadosťučinenia, sám pristúpil k stanoveniu primeranej výšky finančného zadosťučinenia na sumu 500 Eur, pretože zodpovedá okolnostiam prejednávanej veci tak, ako boli vyšpecifikované súdom prvej inštancie, ktoré ale nie sú ničím výnimočnými a osobitými na to, aby odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia vo výške, ktoré by prevyšovalo rozhodovaciu prax identického odvolacieho súdu. Suma 500 Eur je sumou primeranou zodpovedajúcou svojmu účelu, pretože poskytuje žalobcovi dostatočnú satisfakciu, súčasne odradzuje žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov a je naplnením zásady právnej istoty rozhodovať porovnateľne v obdobných veciach.

36. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok vo výroku I. v časti, v ktorej je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni sumu 500 Eur a v prevyšujúcej časti vyhovujúci výrok podľa § 388 zmenil tak, že žalobu zamietol.

37. V súlade s § 396 ods. 2 CSP odvolací súd rozhodol o trovách celého konania.

38. Niet pochýb o tom, že Civilný sporový poriadok, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nemá výslovné ustanovenie, ktorým by uvažovalo o priznaní plnej náhrady trov konania napriek iba čiastočnému úspechu jednej zo strán sporu z dôvodu, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (porovnaj § 142 ods. 3 OSP). Napriek tomu ale naďalej je tu skupina súdnych sporov sporového charakteru, z povahy ktorých vyplýva, že konkrétna výška plnenia závisela od úvahy súdu. Medzi takéto konanie patrí tiež predmetné konanie. Niet žiadneho rozumného dôvodu aplikujúc princíp spravodlivého súdneho konania, neprihliadnuť na to, že výška plnenia (finančného zadosťučinenia) bola závislá od úvahy súdu, a teda ide o prípad odôvodňujúci osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami na rozhodovanie o trovách konania, čo v konečnom dôsledku korešponduje so samotným zámerom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku, ktorým nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepcne odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 OSP (pozri Nález Ústavného súdu SR zo dňa 4.2.2021 sp. zn. III. ÚS 475/2018).

39. Žalobca bol úspešný v konaní čo do základu nároku a stanovenie konkrétnej výšky finančného zadosťučinenia bolo predmetom úvahy súdu, preto hoci podľa výsledku nemal úspech v celom rozsahu, bolo potrebné mu priznať náhradu trov celého konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a Čl. 4 CSP). Odvolací súd preto rozhodol o trovách celého konania tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov celého konania v plnom rozsahu. Odvolací súd iba poznamenáva, že pri výpočte konkrétnej výšky trov bude základom priznaná, nie požadovaná suma.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).